

**Η Οδηγία 2024/1203/ΕΕ σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος μέσω του
ποινικού δικαίου και την αντικατάσταση των Οδηγιών 2008/99/ΕΚ και 2009/123/ΕΚ:
Μία κριτική προσέγγιση**

*Γεώργιος Αναστασόπουλος**

Το παρόν άρθρο αφορά τη νέα Οδηγία που εκδόθηκε για το περιβαλλοντικό έγκλημα. Η δευτερογενής αυτή νομοθεσία έχει ως στόχο να αυστηροποιήσει και να συγκεκριμενοποιήσει το πλαίσιο σχετικά με την εγκληματική συμπεριφορά η οποία είναι ζημιογόνα για το φυσικό περιβάλλον και τον άνθρωπο. Παράλληλα, εισάγει ένα νέο κυρωτικό πλαίσιο σχετικά με τις παραβιάσεις που συντελούνται από φυσικά ή νομικά πρόσωπα. Ο μηχανισμός της Οδηγίας αποσκοπεί και στην επικαιροποίηση και εναρμόνιση της Ένωσης με τα νέα δεδομένα και την τεχνολογική ανάπτυξη, καθώς η προηγούμενη Οδηγία δεν «ανταποκρίθηκε» στα ζητούμενα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των κρατών μελών.

περιβαλλοντικό έγκλημα – δευτερογενής νομοθεσία – «οικοκτονία» – αφηρημένη διακινδύνευση – βιοποικιλότητα – Οδηγία – ποινική ευθύνη

A. Εισαγωγή

Με την Οδηγία 2024/1203/ΕΕ, ο Ευρωπαίος νομοθέτης επιθυμεί την ενίσχυση της προστασίας του περιβάλλοντος μέσω των κυρώσεων που επιβάλλονται από έκαστην έννομη τάξη των κρατών μελών διά του εθνικού ποινικού-κυρωτικού συστήματος. Η εν λόγω πρωτοβουλία αποτέλεσε κίνηση της Επιτροπής το έτος 2021 στο πλαίσιο των πρακτικών ενισχυμένης προστασίας του περιβάλλοντος που έχει αναπτύξει η ΕΕ την τελευταία πενταετία¹. Η νέα Οδηγία αναμένεται ότι θα βελτιώσει την αποτελεσματικότητα της επιβολής του ποινικού δικαίου και θα συμβάλει στην επίτευξη των στόχων της Ευρωπαϊκής Πράσινης Συμφωνίας μέσω της καταπολέμησης των σοβαρότερων περιβαλλοντικών αδικημάτων που μπορούν να έχουν καταστροφικές επιπτώσεις τόσο στο περιβάλλον όσο και στην ανθρώπινη υγεία.

Αυτό το οποίο θα πρέπει να λάβει χώρα από τον εθνικό νομοθέτη των κρατών μελών έγκειται στον προσδιορισμό, στο εθνικό ποινικό δίκαιο, με ακρίβεια, του ορισμού των κατηγοριών περιβαλλοντικών αδικημάτων, καθώς και στην επιβολή αποτελεσματικών αποτρεπτικών κυρώσεων για τους παραβάτες. Το νέο νομικό πλαίσιο έχει ως στόχο να «διαδώσει» το μήνυμα ότι τα σοβαρά περιβαλλοντικά αδικήματα δεν παραμένουν ατιμώρητα. Στη νέα Οδηγία (άρθρο 3) περιλαμβάνεται δε ένας ολοκληρωμένος και ενημερωμένος κατάλογος περιβαλλοντικών αδικημάτων που αντιμετωπίζουν τις πιο σοβαρές παραβιάσεις των περιβαλλοντικών υποχρεώσεων. Παράλληλα, θεσπίζονται διακεκριμένες παραλλαγές του βασικού εγκλήματος. Πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά τη γνώμη της Επιτροπής, οι παραβιάσεις περιβαλλοντικών υποχρεώσεων, όπως το παράνομο εμπόριο, ο χειρισμός χημικών ουσιών ή υδραργύρου και η παράνομη ανακύκλωση πλοίων, θα πρέπει να αντιμετωπίζονται ως ποινικά αδικήματα σε όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ. Τούτο δε ίσως προκαλέσει ζητήματα ενσωμάτωσης της Οδηγίας στις εθνικές έννομες τάξεις.

Νομιμοποιητική βάση θέσπισης της εν λόγω Οδηγίας αποτελεί το γεγονός ότι παρατηρείται αυξανόμενο χάσμα μεταξύ της ανταπόκρισης της ποινικής δικαιοσύνης στο περιβαλλοντικό έγκλημα. Σύμφωνα με στοιχεία της Europol, το περιβαλλοντικό έγκλημα αυξάνεται με ετήσιους ρυθμούς από 5% έως 7% παγκοσμίως, αποτελώντας ταυτόχρονα την 3η μεγαλύτερη

*LLM International and European Energy Law, LLM European Law, Δικηγόρος

¹. Αιτιολογική σκ. 1: «...με το άρθρο 3 παράγραφος 3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΣΕΕ) και το άρθρο 191 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ), η Ένωση δεσμεύεται να διασφαλίζει υψηλό επίπεδο προστασίας και βελτίωση της ποιότητας του περιβάλλοντος».

εγκληματική δραστηριότητα στον κόσμο, προκαλώντας διαρκείς ζημιές για τους οικοτόπους, τα είδη, την υγεία των ανθρώπων και τα έσοδα των κυβερνήσεων και των επιχειρήσεων².

B. Η Οδηγία 2024/1203/ΕΕ

Για την υιοθέτηση της Οδηγίας εφαρμόστηκε η συνήθης νομοθετική διαδικασία ήδη από την πρόταση που έγινε σχετικά το 2021 από την Επιτροπή³. Το Συμβούλιο κατέληξε σε γενική προσέγγιση σχετικά με την πρόταση της Επιτροπής στη σύνοδό του στις 9 Δεκεμβρίου 2022. Έπειτα, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο καθόρισε τη θέση του τον Απρίλιο του 2023⁴. Οι διαπραγματεύσεις ξεκίνησαν τον Μάιο του 2023 και επετεύχθη συμφωνία για το κείμενο μετά την τέταρτη τριμερή συνάντηση στις 16 Νοεμβρίου 2023. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (σε σύνοδο σε πρώτη ανάγνωση) ενέκρινε νομοθετικό ψήφισμα στις 27 Φεβρουαρίου 2024 για τη συμφωνία επί του κειμένου της Οδηγίας (με 499 ψήφους υπέρ, 100 κατά και 23 αποχές)⁵. Το Συμβούλιο ενέκρινε τελικά την αναδιατυπωμένη Οδηγία τον Μάρτιο του 2024 (με ειδική πλειοψηφία, με 25 αντιπροσωπείες που ψήφισαν υπέρ, ενώ μία αντιπροσωπεία (Γερμανία) απείχε). Η Οδηγία δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 30ής Απριλίου 2024.

Με την υπό σχολιασμό Οδηγία αντικαθίσταται η Οδηγία 2008/99/ΕΚ και εισάγονται νέες κατηγορίες περιβαλλοντικών εγκλημάτων, όπως η παράνομη ανακύκλωση πλοίων και εξόρυξη νερού, οι σοβαρές παραβιάσεις της νομοθεσίας της ΕΕ για τα χημικά προϊόντα και τον υδράργυρο και η διάθεση στην αγορά και εξαγωγή σχετικών εμπορευμάτων και προϊόντων κατά παράβαση του ενωσιακού Κανονισμού κατά της αποψίλωσης των δασών. Το σύνολο των παραβιάσεων που εισάγονται με τη νέα Οδηγία εντοπίζονται στην παρ. 2 του άρθρου 3 και αφορούν συγκεκριμένα αδικήματα.

Όπως αναφέρεται μάλιστα και στο προοίμιο της Οδηγίας σχετικά με τον προβληματισμό που επικρατεί στην ΕΕ για τα περιβαλλοντικά αδικήματα (αιτιολογική σκ. 3), «*Η αύξηση των περιβαλλοντικών ποινικών αδικημάτων και των συνεπειών τους, που υπονομεύουν την αποτελεσματικότητα του περιβαλλοντικού δικαίου της Ένωσης, αποτελεί ζήτημα που εξακολουθεί να ανησυχεί την Ένωση. Τα αδικήματα αυτά υπερβαίνουν ολόένα και συχνότερα τα σύνορα των κρατών στα οποία διαπράττονται. Τα εν λόγω αδικήματα απειλούν το περιβάλλον και, ως εκ τούτου, επιβάλλεται να αντιμετωπίζονται δεόντως και αποτελεσματικά, κάτι που συχνά απαιτεί αποτελεσματική διασυνοριακή συνεργασία*».

Για την προγενέστερη Οδηγία επισημαίνεται ότι οι προηγούμενοι θεσπισμένοι κανόνες δεν ήταν επαρκείς για την επίτευξη συμμόρφωσης προς το δίκαιο της Ένωσης σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος. Συγκεκριμένα, έχει υποστηριχθεί ότι η Οδηγία του 2008 στερείται λεπτομερών κανόνων για τις ποινικές κυρώσεις και τους μηχανισμούς διακρατικής συνεργασίας για την καταπολέμηση των διασυνοριακών περιβαλλοντικών εγκλημάτων⁶.

Όπως έχει ήδη επισημάνει το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τα περιβαλλοντικά εγκλήματα⁷ και τη ρύπανση από πλοία⁸, η προγενέστερη Οδηγία του 2008 δεν περιέχει συγκεκριμένους τύπους και επίπεδα ποινικών κυρώσεων. Περιλαμβάνει μόνο γενικές διατάξεις

². <https://www.consilium.europa.eu/el/infographics/eu-fight-environmental-crime-2018-2021/#0>.

³. COD 2021/0422.

⁴. Report on the proposal for a directive of the European Parliament and of the Council on the protection of the environment through criminal law and replacing Directive 2008/99/EC – Amendments by the European Parliament, A9-0087/2023, 28 March 2023, διαθέσιμο στο: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2023-0087_EN.html.

⁵. P9_TA(2024)0093. Βλ. Επίσης Press Release, Environmental Crimes: MEPs adopt extended list of offences and sanctions, 27 February 2024, available at: https://www.europarl.europa.eu/pdfs/news/expert/2024/2/press_release/20240223IPR18075/20240223IPR18075_en.pdf.

⁶. R. PEREIRA, A Critical Evaluation of the New EU Environmental Crime Directive 2024/1203, EUCRIM 2/2024.

⁷. ΔΕΚ C-176/03, *Επιτροπή/Συμβούλιο*, 13.09.2005, ECLI:EU:C:2005:542.

⁸. ΔΕΚ C-440/05, *Επιτροπή/Συμβούλιο*, 23.10.2007, ECLI:EU:C:2007:625, σκ. 70.

για τις κυρώσεις που ισχύουν για φυσικά πρόσωπα⁹ και νομικά πρόσωπα¹⁰, που απαιτούν οι κυρώσεις να είναι «αποτελεσματικές, αναλογικές και αποτρεπτικές». Η νέα Οδηγία θεσπίζει ένα κλιμακωτό σύστημα ελάχιστης-μέγιστης ποινής φυλάκισης. Προβλέπονται δε και για νομικά πρόσωπα χρηματικές ποινές, οι οποίες επιβάλλονται ως διοικητικά πρόστιμα με δύο εναλλακτικές μεθόδους και βασίζονται σε σταθερά ποσά μεταξύ 24 και 40 εκατ. ευρώ και στον συνολικό ετήσιο παγκόσμιο κύκλο εργασιών του ενδιαφερόμενου νομικού προσώπου¹¹.

Η πλειονότητα αυτών των αδικημάτων που αποτυπώνονται στη νέα Οδηγία θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως «εγκλήματα συγκεκριμένης διακινδύνευσης» (concrete endangerment offences) επειδή απαιτούν την καθορισμένη περιβαλλοντική βλάβη. Υπάρχουν επίσης «εγκλήματα αφηρημένης διακινδύνευσης» (abstract endangerment offences), τα οποία δεν εξαρτώνται από την περιβαλλοντική βλάβη¹². Μολονότι υπήρξε σημαντική διεύρυνση του αριθμού των περιβαλλοντικών αδικημάτων, ο Ευρωπαϊός νομοθέτης ποινικοποίησε και άλλες δραστηριότητες με σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον ή στην υγεία, όπως η παράνομη/λαθραία αλιεία (IUU), η απάτη στις αγορές άνθρακα της ΕΕ¹³, το παράνομο εμπόριο των γενετικά τροποποιημένων οργανισμών (ΓΤΟ) και η απελευθέρωσή τους στο περιβάλλον, αλλά και η πρόκληση δασικών πυρκαγιών. Ο Ευρωπαϊός νομοθέτης προσπάθησε να θεραπεύσει τυχόν ελλείψεις σε προηγούμενα νομοθετικά κείμενα με τις προσθήκες αυτές.

Γ. Το κυρωτικό σύστημα

Για τα φυσικά πρόσωπα προβλέπονται στο άρθρο 5 της Οδηγίας οι στερητικές της ελευθερίας ποινές οι οποίες πρέπει να επιβάλλονται με βάση την αρχή της αναλογικότητας. Προβλέπεται ότι τα κράτη μέλη πρέπει να επιβάλλουν ποινή στερητική της ελευθερίας τουλάχιστον δέκα (10) ετών, εάν τα περιγραφόμενα αδικήματα σε αυτή προκαλέσουν τον θάνατο ενός ανθρώπου. Το κυρωτικό αυτό πλαίσιο συνδέεται άρρηκτα με το ζήτημα του ελέγχου της ρύπανσης¹⁴. Προβλέπεται επίσης ποινή στερητική της ελευθερίας τουλάχιστον οκτώ (8) ετών για συγκεκριμένα αδικήματα που η Οδηγία τυποποιεί ως «οικοκτονία»¹⁵ (ecocide). Μπορεί να υποστηριχθεί ότι το κυρωτικό σύστημα υιοθετεί μια ανθρωποκεντρική προσέγγιση, λόγω της διαβάθμισης της ποινικής κύρωσης η οποία εφαρμόζεται από την Οδηγία. Για αδικήματα τα οποία σχετίζονται με τη βιοποικιλότητα, το κυρωτικό σύστημα της Οδηγίας προβλέπει ως μέγιστη ποινή στερητική της ελευθερίας τριών (3) ετών. Η πρόβλεψη αυτή δεν βρίσκεται σε

⁹. Άρθρο 5 της Οδηγίας 2008/99/ΕΚ.

¹⁰. Ibid, άρθρο 7.

¹¹. Αιτιολογική σκ. 12 του Προοιμίου της Οδηγίας: «...ο όρος «νομικά πρόσωπα» θα πρέπει να θεωρείται ότι δεν συμπεριλαμβάνουν κράτη ή δημόσιους φορείς που ασκούν κρατική εξουσία ή δημόσιους διεθνείς οργανισμούς. Δεδομένου ότι η παρούσα οδηγία θεσπίζει ελάχιστους κανόνες, τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν αυστηρότερους κανόνες, συμπεριλαμβανομένων των κανόνων για την ποινική ευθύνη των δημοσίων φορέων».

¹². M. FAURE / S.J. LOPIK, Methods for Environmental Criminal Law Research, στο: R. Pereira / T. Fajardo (eds), A Research Agenda for Environmental Crime and Law, Edward Elgar (forthcoming in 2024/2025). Για μια λεπτομερή ανάλυση βλ. A. FARMER / M. FAURE / G.M. VAGLIASINDI (eds), Environmental Crime in Europe, 2018. Να επισημάνουμε δε ότι η μετάφραση των όρων έγινε με τρόπο ώστε να γίνουν κατανοητοί στον έκατο αναγνώστη με βασικές γνώσεις του Ποινικού Δικαίου της ελληνικής έννομης τάξης.

¹³. Για μια γενική συζήτηση βλ. K. NIELD / R. PEREIRA, Financial Crimes in the European Carbon Markets, στο: S. Weishaar (ed.), Research Handbook on Emissions Trading, 2016, σσ. 195-231, και K. NIELD / R. PEREIRA, Fraud on the European Emissions Trading Scheme: Effects, Vulnerabilities and Regulatory. Reform, European Energy & Environmental Law Review, 2011, σσ. 255-286.

¹⁴. Όπως αναφέρεται στο αγγλικό κείμενο, τα αδικήματα αυτά αφορούν: Art. 5(2) lit. a) pollution control [including the new mercury pollution offence – Art. 3(2) lit. a)-d)]; waste management [Art. 3(2) lit. f)]; dangerous installations [Art. 3(2) lit. j)]; offshore installation pollution [Art. 3(2) lit. k)]; pollution by radioactive substances [Art. 3(2) lit. l)]; and invasive species [Art. 3(2) lit. r)].

¹⁵. Αιτιολογική σκ. 21 της Οδηγίας. Σχετικά με τον ορισμό αυτόν πρέπει να επισημανθεί ότι παρουσιάζεται στη διεθνή κοινότητα μια τάση να υιοθετηθεί ο συγκεκριμένος όρος ως επίσημος όρος για να χαρακτηρίσει τα περιβαλλοντικά εγκλήματα. Στο Μεξικό, λόγω των πετρελαϊκών ατυχημάτων, ενσωματώθηκε σε νομοσχέδιο ο όρος «οικοκτονία» ως «κάθε παράνομη ή αδικαιολόγητη πράξη που διαπράττεται με γνώση ότι υπάρχει σημαντική πιθανότητα σοβαρής, είτε εκτεταμένης, είτε μακροχρόνιας ζημίας στο περιβάλλον».

σύμπνοια με την τάση που επικρατεί σε παγκόσμιο επίπεδο για την προστασία της βιοποικιλότητας¹⁶.

Για τα νομικά πρόσωπα, το κυρωτικό σύστημα της Οδηγίας εντοπίζεται στο άρθρο 7 παρ. 3 με τη συγκεκριμενοποίηση προστίμων τα οποία επιβάλλονται σε αυτά ανάλογα με τον κύκλο εργασιών τους ή, σε κάθε περίπτωση, με την επιβολή συγκεκριμένων χρηματικών ποσών για συγκεκριμένα αδικήματα που προβλέπονται. Η πρόταση της Επιτροπής το 2021 σχετικά με τα πρόστιμα δεν περιλάμβανε την επιλογή πληρωμής ενός κατ' αποκοπή ποσού προστίμων για νομικά πρόσωπα και η μόνη διαθέσιμη επιλογή στην πρόταση αυτή θα ήταν να υπολογιστούν τα πρόστιμα με βάση τον παγκόσμιο κύκλο εργασιών μιας εταιρείας.

Η ποινική ευθύνη των νομικών προσώπων και ο τρόπος επιβολής προστίμων ίσως προκαλέσει ένα ζήτημα εφαρμογής καθώς απευθύνεται σε διαφορετικά δίκαια. Στην ελληνική έννομη τάξη δεν προβλέπεται ποινική ευθύνη του νομικού προσώπου παρά μόνο των διοικούντων αυτό¹⁷. Σε πολλές ευρωπαϊκές έννομες τάξεις, αναγνωρίζεται η διοικητική ευθύνη των νομικών προσώπων από αδικήματα που τελούνται προς όφελός τους. Ποινική ευθύνη νομικών προσώπων αναγνωρίζουν όλα τα αγγλοσαξονικά δίκαια (εκ των οποίων στην ΕΕ ανήκουν Ιρλανδία, Μάλτα και Κύπρος), κι ακόμα οι Ολλανδία, Γαλλία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο, Πορτογαλία, Ισπανία, Φινλανδία, Εσθονία, Λιθουανία, Ρουμανία, Τσεχία και Αυστρία. Ένα ενδιαμέσο μόρφωμα διοικητικής και ποινικής ευθύνης νομικών προσώπων εφαρμόζει η Ιταλία, με συνδυασμό στοιχείων των δύο τύπων δικαιοδοσίας. Πρόκειται ουσιαστικά για κυρώσεις που θεωρούνται ως διοικητικές, αλλά απαγγέλλονται από ποινικό δικαστήριο, μετά από ποινική δίκη. Μη ποινικής φύσεως θεωρούνται οι κυρώσεις που απαγγέλλονται από δικαστήριο κατά νομικών προσώπων σε Πολωνία, Λετονία, Βουλγαρία και Σουηδία. Τα συστήματα αυτά κατηγοριοποιούνται ως συστήματα οιονεί ποινικής ευθύνης νομικών προσώπων. Σε αυτά παρατηρείται η τήρηση των διαγνωστικών και διαδικαστικών εγγυήσεων της ποινικής δίκης, με ποινές σημαντικής βαρύτητας, αλλά νομοθετικό χαρακτηρισμό τους ως διοικητικών¹⁸. Επί της ουσίας, οι κυρώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 7(3) α) ισχύουν για τα περισσότερα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 3 παρ. 2 της Οδηγίας, στην περίπτωση πέντε παραβάσεων για τη βιοποικιλότητα και τους υδάτινους πόρους. Οι οικονομικές κυρώσεις για τα νομικά πρόσωπα πρέπει μόνο να είναι «3 % του συνολικού παγκόσμιου κύκλου εργασιών του νομικού προσώπου» ή «ένα ποσό που αντιστοιχεί σε € 24.000.000» (άρθρο 7 παρ. 3 β) περ. i) και ii)). Θεωρητικά, τα πρόστιμα αυτά στην ελληνική έννομη τάξη θα επιβάλλονται από τη Διοίκηση.

Στη νέα Οδηγία προβλέπονται και εναλλακτικές ποινικές ή μη ποινικές κυρώσεις με στόχο την περιβαλλοντική αποκατάσταση και την παροχή αποζημίωσης για την προκληθείσα περιβαλλοντική ζημιά¹⁹, αποκλεισμός από την πρόσβαση σε δημόσια χρηματοδότηση²⁰, ανάκληση αδειών²¹ και άλλες κυρώσεις που ισχύουν ειδικότερα για νομικά πρόσωπα, όπως η θέση υπό δικαστική εποπτεία²² και η δικαστική εκκαθάριση²³. Οι εν λόγω εναλλακτικές κυρώσεις, οι οποίες πρέπει να θεωρούνται διοικητικού χαρακτήρα, εισήχθησαν με

¹⁶. Convention on Biological Diversity, Kumming-Montreal Global Biodiversity Framework (CBD/COP/15/L25), December 2022. Communications of the Commission of 11 December 2019 on “The European Green Deal” and of 20 May 2020 on “EU Biodiversity Strategy for 2030. Bringing nature back into our live”. L. KRAMER, Biodiversity Crime, σε: R. Pereira / T. Fajardo (eds), A Research Agenda for Environmental Crime and Law, Edward Elgar (forthcoming in 2025).

¹⁷. Πρόσφατα με τον Ν. 5028/2023 και το άρθρο 34 αυτού προστέθηκε σχετικό άρθρο για την ευθύνη των νομικών προσώπων και ενώσεων προσώπων με την πρόβλεψη επιβολής διοικητικών κυρώσεων.

¹⁸. Δ. ΣΤΙΓΚΑΣ, Η ευθύνη νομικών προσώπων για αδικήματα δωροδοκίας ως μέσο καταπολέμησης της διαφθοράς στο δημόσιο τομέα. Χαρακτηριστικά και στοχοθεσία, Παρουσίαση στην ΕΣΔΙ.

¹⁹. Άρθρο. 5(3) περ. α).

²⁰. Άρθρο 5(3) περ. c).

²¹. Άρθρο 5(3) περ. e).

²². Άρθρο 7(2) περ. f).

²³. Άρθρο 7(2) περ. g).

πρωτοβουλία του Συμβουλίου ως προαιρετικές, όπως αναφέρεται στη διατύπωση « ...μπορεί να περιλαμβάνουν ...».

Δ. Συμπεράσματα

Η νέα Οδηγία του 2024 υιοθετεί μια ολοκληρωμένη και κανονιστική προσέγγιση απόδοσης ποινικών ευθυνών για την προστασία του περιβάλλοντος. Χρησιμοποιεί τις διευρυμένες εξουσίες που αποδίδονται από την ΣΛΕΕ σύμφωνα με το άρθρο 83(2). Οι παρεμβάσεις του Συμβουλίου μπορεί να θεωρηθεί ότι οδήγησαν στην αποδυνάμωση του τελικού κειμένου που δημοσιεύθηκε (ιδίως όσον αφορά τα είδη και τα επίπεδα των κυρώσεων που επιβάλλονται σε φυσικά και νομικά πρόσωπα). Ωστόσο, επίτευγμα θεωρείται ο καθορισμός της έννοιας «οικοκτονία» που για πρώτη φορά εισάγεται σε νομοθετικό κείμενο της Ένωσης. Έγινε μια προσπάθεια ευθυγράμμισης με την τάση καθιέρωσης του όρου αυτού σε υπερεθνικό επίπεδο. Λόγω των έννομων τάξεων των κρατών μελών είναι αρκετά πιθανή η ύπαρξη προβλημάτων στην ενσωμάτωση στα εθνικά δίκαια. Ωστόσο, σίγουρα θεωρείται ότι συμβάλλει αισθητά στην καταπολέμηση του περιβαλλοντικού εγκλήματος στην ΕΕ. Για την εφαρμογή στην ελληνική έννομη τάξη θα χρειαστεί η σύμπραξη της νομοθετικής και της δικαστικής εξουσίας συνδυαστικά με τη Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων (ΡΑΑΕΥ).